

LA TUIES

Una de les nenes: Creu-me: a n'aquest món, no hi ha com tirar-s'ho tot, a l'esquena.
Ell: Té raó, la nena, té raó!

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

REVISTA DE LA SEMANA

O_NADA ENTRE DOS PLATOS

Comentarios comedidos, triados, remenados y actualistas que ha escrito esta semana el señor Rufasta porque le eructa y además porque está muy ladilleado de que no le hayan hecho concejal. Esto son cosas de la mano negra; no lo dudeis.

¡Vaya, vaya, que decía Gaupet! ¡Ahora sí que sacaréis habas de olla con el nuevo Ayuntamiento! ¡Eso sí que es canela fina y aquello de de aquello! ¡Cómo presumirán los sarrianenses, teniendo a Turell en el Consistorio! ¡Habrà que ver a Colom Cardany — eso parece una cosa fea — haciendo discursos! ¡Y a Cadira en los escaños (que es el lugar que le corresponde) a Zamora en la puerta y a la Riva guaitándolo para que no se lo pispén. ¡Sabéis por qué el Consistorio resulta ahora muy divertido? Pues, porque hay un concejal Alegret. ¡Y a que no encertais por qué no hay otro Ayuntamiento como el de Barcelona? ¡No? Es muy sencillo. Porque es un Ayuntamiento sin Par (y Tusquets.) El as que más molesta a los escolares es el azote y el que más les gusta l'as... doce del mediodía, que es la hora de ir a comer.

A propósito: ¿en qué se parece el Parsifal a un primer reserva? En que el primero es Parsifal y el segundo es *per si fai-la* un picador...

¿Por qué no se podrá estar en casa de Alcántara, el futbolista, dentro de cuatro o cinco años, si ha tenido quit-xalla? Porque estará todo lleno de Alcantarillas. ¿Un chiste malo en qué se asemeja al sol del Senegal? En que, *quema a la sombra*... ¡Guau! ¡Guau! ¡Guau! (Esto lo digo yo para no daros tiempo a que lo digais vosotros). Uno que elogia para pedirte pafias, ¿qué parecido tiene con el chocolate bueno? Pues que éste *te* canela y

aquel te camela. El santo que más le gusta a la Conesa es el San-dunga.

La semana que viene, si me vaga, quiero ir a la Villa y Tajo. Aquí es muy aburrido porque uno ya no se divierte ni en las casas de sombreros. Hablaré con el Caballero Audaz, con Linares Rivas y con Benavente, a ver si me convence de aquello de que todos somos unos y de que Astrana Marin es un sóminas y un rabalote.

Dad recaditos a Chevalier, que cuando era joven había sido compañero mío y jugábamos a hecho, a la Amalia Isaura, cada día más cachonda, con permiso de Martiánez, al pollo Durán y Tortajada y a Obradors que ya sé que se ha casado. ¡Pobrecito! Ann adelgazará más!

RUFASTA.

Anuncios de todas menas y maneras

Se dan lecciones de piano de manubrio. En quince días profesor. Dirigirse a *La Retaguardia*, núm. 1369.

Se necesita un cajero de toda confianza. Indispensable no haya sido concejal del antiguo régimen. Razón, Paseo de Gracia, tercer banco subiendo a mano izquierda.

Señora de toda confianza alquilará bajos a caballero

discreto. Merced, 21, de diez noche a cuatro madrugada.

Tocador de violón hace falta en el Banco de Barcelona, para distraer a los acreedores. Razón en el mismo.

En la calle de Cortes, entre Arenas y Monumental, se perdieron el domingo, de tres a siete de la tarde, dos llaves de abrir sardinas. Se gratificará su devolución por ser recuerdo de familia, calle de las Sitjas, 348.

Dos muchachos gemelos se ofrecen para botones. Razón, Camisería La Metafísica.

Se cogen puntos

filipinos, de bacarrat y de los otros. — Dirigirse: «La Retaguardia», n.º mixto.

Nuestros concursos

La redacción, dirección, administración y el mozo de cuerda de *La Retaguardia* en su deseo de complacer al público, ha organizado para el próximo domingo una carrera de carros de la limpieza pública en la calle de las Moscas.

Al acto ha sido invitado el ex delegado regio de primera enseñanza, don Manuel Luengo, el secretario de la Confederación Española, don José Ayats y el vigilante de la caile del Saco.

IMPORTANTE

En vista de que hace más de tres meses que no hay ningún eclipse de sol y de

que pronto quedarán terminadas las obras del metropolitano, hemos acordado por unanimidad del portero de casa, inaugurar nuestra sección gráfica de gacetillas ilustradas, que quedará suprimida inmediatamente, el día que el grabador presente la factura. Palabral

Ahí va una:

LO DE CADA DÍA

Ayer en un techo muerto de una casa de la calle de Pretifica, fueron encontrados infraganti dos sujetos que se dedicaban a cometer actos de pronóstico muy reservado que desdecían mucho del ornato público. Se están haciendo pesquisas para ver como acabará la cosa.

Artefacto sospechoso

En la calle de Barbará se produjo regular alarma por haber sido hallado un objeto sospechoso que con las precauciones del caso fué conducido a la Comandancia Municipal en donde se vió que contenía seis docenas de gomitas de «La Mundial» que había comprado un casado de nuevo por mor de evitar compromisos.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Simpatia

En P.n.d., el conegut fabricant d'olives rellenes no és, precisament com tothom sap, un Adonis, mes, com la seva cartera està sempre abundantment proveïda, no deixa de disfrutar de les concessions de les nostres més conegudes dones galants.

L'altre nit, a l'«Excelsior», en P.n.d. degustava un cok-tail en companyia d'una franceseta menuda i esperitual,

— Es clar — deia en P.n.d., que és un home que es coneix els defectes, — qué jo, per les meves qualitats físiques, no puc esser-li simpàtic...

— Pel contrari — respongué la noia —, precisament la seva fisonomia m'es molt agradable...

— De debó?

— De debó. Em recorda, detall per detall, la cara d'un bull-dog que em va regalar un mil·lionari americà, animallet per qui jo sentia molt d'afecte...

Una justificació

Fa quatre anys que el senyor S.I. va abandonar la seva carrera d'enginyer, un cop feta la seva

fortuna i va retirar-se a viure amb la seva muller i les seves criatures en una esplèndida finca, a la Conreria.

De tan en tan, el senyor S.I. té de venir a Barcelona per anar a cobrar fortes quantitats que li pertoquen de la liquidació de diferents negocis en els que hi té importants participacions.

I, un cop realitzades les seves operacions financeres — dipòsits al Banc, compra de valors, bons, hipoteques — el senyor S.I. es fica un parell de bitllets de cent a la cartera i s'en va a l'«Edén», a l'«Alcàzar» o al «Lion» i allí agafa una borratxera de les que formen época, s'enreda amb la primera xicota que troba i se l'endú en el seu auto al «Xalet».

— Però, home — li reprotxava l'altre dia un company — com es possible que facis aquesta vida, essent casat, tenint criatures... No veus que un dia cauràs malalt?

— Precisament per això, perquè m'estimo massa la família.

— No t'entenc.

— Si! Mentre soc a Barcelona estic impacient, nerviós, inquiet. Sempre tinc por que la meua dona s'hagi trobat malament, que alguu dels meus fills hagi prè mal. I així, anant de *juerga*, em distrec i no hi penso!

L'indulgència

Darrerament, en un teatre del Paral·lel, un autor nou estrenava una peça en un acte.

A l'escenari es trobaven una pila de crítics teatrals i amics de l'autor.

Ella. — I si m'empipes gaire, t'ho diré d'una altrama-
neral...

Ell. — (amb veu trémola). Es que... has de saber... que
a casa... soc jo, qui porta les calces!

— Espero — digué el novell autor — que sereu
indulgents amb mi...

— Oh! — li respongué un — No es a nosaltres
a qui cal demanar indulgència. És al públic!

Per donar ànimos

El conegut doctor Pl.n.ll., especialista en parts
difícils i malalties de les senyores, havia estat,
abans, mege de la marina de guerra.

Una nit fou ciutat per a assistir a una senyora,
casada feia un any, i que es trobava, per conse-
guent, en el primer cop d'ésser mare. La dona,
que només tenia vint anys, estava tota espantada.

— No tingui por, senyora, no tingui por! — di-
gué el doctor Pl.n.ll. — Això no es res! S'hagués
trobat vostè aixís a bord d'un submarí!

Pel que es veu, el doctor Pl.n.ll. havia assistit
a algun marí de l'armada que dessitjava una hora
curta!

L'HORTELA DE SANT BOI

Tenia raó!

TALMENT com Adam i Eva un cop havèren
menjat la famosa poma, l'Antonieta i en
Miquel tornaven, diumenge passat el vespre
d'una excursió campestre a Les Planes.

Ella, vermella com un pebrot, caminava amb el
cap baix sense mormolar un mot. En quan a ell
les cames li feien figa a estones i feia unes ulleres
com si havés perdut la nit.

No havia perdut la nit, però havia aprofitat la
tarda.

Feia tres mesos que era promès de l'Antonieta
i no havien sortit mai sols. Però, aquell dia, la
mare de la xicota es trobava malament, i amb
aquella bora fe que gasten les mates d'avui en dia,
els havia dit:

— Aneu-vos-en al cine... Què fareu aquí al pis
aquesta tarda?... Vos avorrireu.

I no s'havien avorrit, no, a bon segur! Entre
uns arbres protectors, l'Antonieta havia perdut
el mon de vista, com es diu vulgarment, després
d'haver-lo vist per un forat, per primer cop en la
seva vida...

Estaven ja quasi enfront de casa d'ella — Ronda
de Sant Antoni — quan la noia s'atreu a dir:

— Em sembla, Miquel, que avui havem anat
massa lluny...

— Ja tens raó, ja! — digué aquest —. Hauria
estat més comod anar a cà'n Masquefa!

BIT LLETA

Aventura «cínica»

HE de confessar que aquell jove em va inte-
ressar desseguida. Eren les cinc de la tarda
i havia sortit de casa sense plan fixo. Ni
havia d'anar a cá la modista, ni a la recerca de
darreres novetats per embellir la meua personeta,
ni a la lliçó de piano, ni a veure cap amiga.
Res, una tarda blanca per dedicar-la a qualsevol
passatemps que se li ocorregués de cop i volta al
meu cervellet un xic aixelebrat, però amb prou
experiència de la vida per no passar de la ratlla
que la prudència ha sapigut posar en la nostra
ruta tan sembrada de trenca-colls.

Baixava pel carrer de Balmes, i de sobte, a la
meua espatlla vàreig sentir que em parlaven en
un to baix, suau i persuassiu. Al girar-me, els meus
ulls varen topar amb uns ullassos negres, sombre-
jats, feridors. El cor em va fer un salt.

— No s'espanti, senyoreta, que no sóc cap mal-
factor.

Vàreig accelerar el pas sense dir paraula. Ell
insistí:

— És que la molesto? Ni mereix-dor d'una res-
posta sóc?

Repeteixo que aquell jove em va interessar des-
seguida, però, per aquesta raó precisament, vàreig
creure oportú no donar-li bel.ligerància.

- Ramona: porti'm polvos del seus que jo els he acabat.
 — Pensi, senyoreta, que els meus polvos son més baratos que els de vostè!

— Quina llàstima que un angelet com vostè, resulti que ha perdut el dó més hermos dels humans! Tant que m'agradaria sentir la seva veu que ha d'ésser més dolça que un cant de serafins!

La galanor d'aquesta floreta em va fer mig somriure.

— Així m'agrada, dona, que obri aquesta boqueta i aquests llavis, gemats com un matí de primavera.

Haviem arribat al carrer de Pelai. Vàreig aturar-me al aparador de un fotògraf per deixar passar

el meu florejador i ²observar-lo amb més deteniment. He de tornar a confessar que em va tornar a convencer. Era un galant minyó. Alt, ample de pit, armònic de complexió i vestit amb una elegància sense afectació ni afeminaments, va acabar d'enterbolir la meva ja atabalada imaginació. Vàreig rependre carrer de Pelai amunt i ell va seguir-me de tant ²aprop, que, aprofitant les empentes de la populosa via, per ²dos o tres voltes vàreig sentir el fregadís de la seva mà damunt del meu cos que per moments s'anava excitant.

— Això del tennis té un inconvenient: sempre has de jugar només que amb una pilota.

Al arribar al de Gravina, vàreig agafar carrer avall i una escala en la que no hi havia porteria, va servir-me de refugi per arreglar-me una lligacama que per moments em sentia caure. Ell, al observar la meua operació, i tal volta subjugat pel garrot de cama que des del carrer devia veurer, anava a entrar també a l'escaleta, però jo, ràpida, ho vàreig evitar sortint-ne més que depressa i topant-me amb ell a mig passadís.

Al passar, el molt atrevit va allargar la mà més de lo degut i va aprofitar-se, el lladregot. Ja ho crec que va aprofitar-se!

Jo, tota moguda, vàreig seguir carrer avall fins a arribar al Bonsuccés i el «Cine Diorama» em va semblar un bon reconet per acabar sense perills majors aquella aventura.

Tot just m'havia assentat en una de les darreres files, i ja el meu perseguidor ho havia fet també al costat meu.

— Ah, dolenta, dolenta! Tan poc digne soc de la seva paraula!

Ell, que es veu que no era partidari de perdre el temps, sino un convensut del treball intensiu, s'aprofitava de valent. Jo deixava fer, perquè creguin, que a n'aquest mon, l'un ha d'ajudar a l'altre i entre tots, la feina es va fent, però quan me va tocar el torn a n'a mi, i decidida anava també a comensar el treball, vàreig sofrir

un fort desengany. Qui ho havia de dir! Tan alt, tan çapat! Vareig apartar-me amb un despreci olímpic.

Ell, desorientat, va preguntar-me amb veu trèmola;

— Que... no li agrada... aquesta pel·lícula?

Jo aixecant-me decidida vàreig contestar seca ment:

— No, senyor: m'agraden més llargues!

I m'en vaig anar, deixant-lo boca-badat com un ensa.

Laura Brunet

Les compensacions

En Lluís era un xicot d'un temperament tan imaginatiu i tan ardent, que encara no veia una famella, ja perdia el mon de vista.

Aquell vespre, el xicot havia tingut ocasió d'aprofitar-se de valent a la porta de l'escala amb la Carmeta, la seva xamosa veina i mig promesa, i no cal dir que arribà a casa seva en un estat de sobreexcitació tremenda.

Entrà com un llamp, quasi sense dir bona nit, es tancà al seu quarto, on la nostra habitual discreció ens privà d'enterar-nos a quines extranyes maniobres es va entregar.

Com el noi trigués bastanta estona en sortir, la seva mare el cridà:

— Noil Mira que l'escudella es refredal

— No hi fa res, va contestar en Lluís amb la veu un xic alterada, com si estés posseït d'una emoció violenta. Mentre es refreda l'escudella, s'escalfe la carn d'olla!

Blaiet

La consulta

El senyor Rusca, que ja havia passat aquella edat en què un home, segons el refrà, no deu mullar-se la panxa, va tenir la desgràcia de rebre del carpó, i qui diu del carpó diu una altra cosa.

El bon home, com no s'havia vist mai en semblants tràngols, de moment va encaparrar-se, però, després llegí un anunci a *La Vanguardia* d'unes píndoles que ho curaven tot, les comprà i esperà pacientment el resultat de la cura.

Però el senyor Rusca va anar de mal en pitjor i al cap de tres setmanes no tingué més remei, avergonyit com una criatura, que anar-s'en a veure el metge.

Aquest, que era un antic amic, l'escoltà somrient i li digué:

— Bé, home, bé. No s'espanti, que això no té importància. Deixi-m'ho veurer...

El senyor Rusca devingué groc, vert, morat...

— Quina vergonyal — exclamà. — A la meua edat haver de venir a ensenyar-li aquestes miseries

El metge, en veure el volum de la part inflada, esclatà a riurer:

— Sí que és modest, vostè, senyor Rusca! Si d'això en diu miseries! ..

JOMARAS

La dona prima

EN dir « la dona prima », no vull dir la « prima doana », perquè aquesta dona prima, no era de les primères, sinó de les darreres que surten a cantar en una de les més acreditades gavies de l'horus del Paral·lel. Tenia divuit anys, es deia Aurora i era minsa com un fideu fi.

Creiem inútil consignar que a l'Aurora no li mancaven adoradors. Un excroupier, un escriptor de cuplets, un senyor de Sabadell i un jugador de futbol. De manera que la xicoteta tenia els suficients galants per a poguer triar... i remenar a la mida del seu gust, i qui diu a la mida del seu gust diu a la mida de qualsevol altre cosa.

Un dia arribà al concert un agavellador de mongetes, tres cops milionari. La florista — una dona grossa i bigotuda que semblava un carrabiner retirat — anà a dir-li « si volia alguna xicoteta ».

— Prou, prou... digué el bon home —. No he vingut pas per llegir el *Cicero*, no!

— Vol que li porti aquella? — digué assenyalant a l'Aurora —. És una noia molt simpàtica, agrada molt sol·licitada per tots els concurrents.

— No m'agrada — respongué categòricament l'home —. És massa prima.

— I doncs?

— Que les dones a qui Sant Josep va passar el ribot són com els pantalons sense butxaques: no saps on posar-hi les mans!

SK AXR HOPHA

La dama alegre

NO creguen que em refereixo al drama que va moure tan de soroll quan s'estrenà al desaparegut teatre de les Arts i que recentment ha estat traduït al francès i a l'espanyol. Parlo de donya Caterina la vídua d'un comerciant d'ous que pobre senyora té una debilitat pels mascles. No pot fer-hi més.

No fa gaires dies la bona dona arribà a la torre on habita sopà i passà a la seva cambra, on, en lloc de ficar-se al llit, com sembla natural, va començar a canviar-se la roba.

— Pepeta! — digué cridant a la seva cambra —. Vina que tinc de sortir.

— Què desitja la senyora? — demanà la noia.
— La meua camisa negra.
— Em sembla que avui, senyoreta, passarà tota la nit en blanc.

R. I. ALLETA

Importants aspectes d'una senyoreta que es dedica als afers propis del seu sexe.

LA TOALETA

INNEGABLEMENT, la toaleta femenina es la octava maravella de l'Univers. Res més atrincent, res més captivador que una dona neta i ben essenciada. Ella es capàs d'armar « l'os » més grossos que el de la Torre de Babel i de fer anar de cangirall trenos, nacions i l'Humanitat en pes. Estimeu la dona neta! Venereu-la! Adoreu-la! Flectiu els vostres genolls davant la seva bellesa, i una volta flectits... aneu fentli...

LA TOALETA

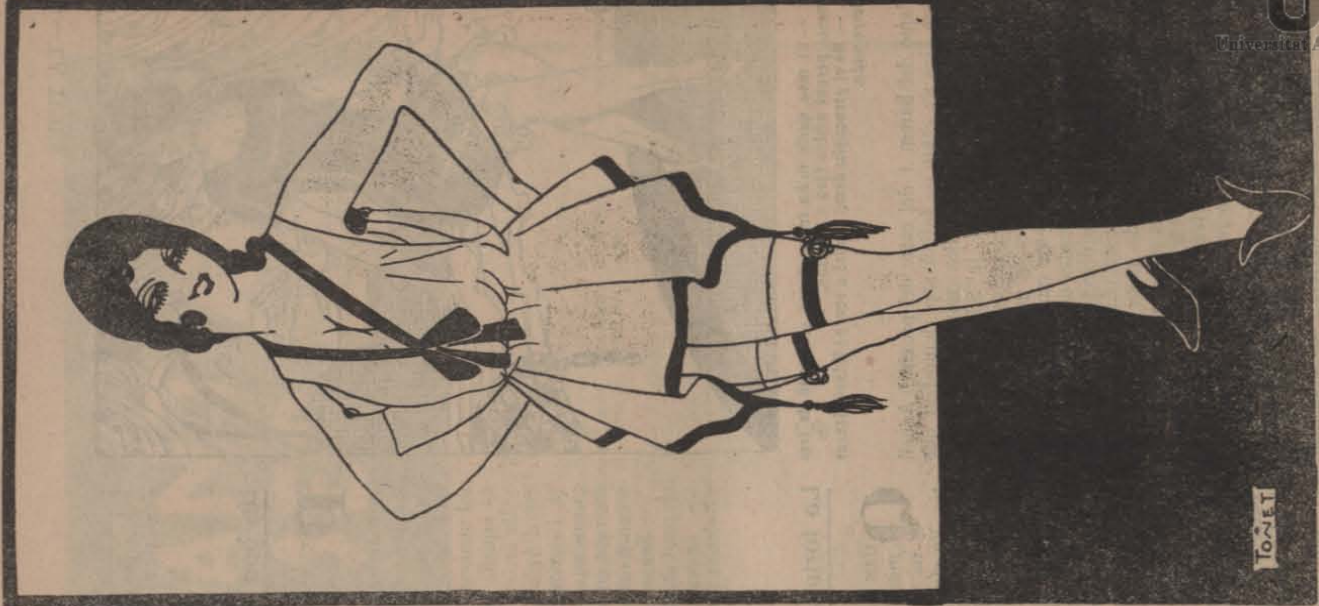
BE prou que m'ho deia la mare, quan arreticava cols a Mataporquera: « Mira noia que la medat, es mitja vida. Mira que el bon plat per la vista entra... Mira que a n'aquest mon no hi ha'lun pam de net, i per xò anem tan malament. Mira que... » Res, que arribava a atabalar-me amb els seus sermons inacabables. Però ara ho comenso a entendre lo que volia dir amb allò del « pam de nèt » i em passo la vida fregant que és un « cunteniu », fins a quedar més neta que una patena. Ja vos ho diré: no este per brocs jo, fins devegades, quan passant pel carrer veig aquelles piques dels bacallaners que semblen estanyes transparents, em venen desseguida ganes d'assentar-m'hi. Es el costum, sabeu?...

FILOSOFALS NANDULENDESQUES

L'ART DE FICAR-LA

FUTBOL, futbol i futbol! La vida sense futbol no *vale nada*; com cantava l'artista. La vida, avui dia, és un camp del deport trepijat, on tothom juga al joc d'arriar a les metes contraries a força de moviments de camés, de ventre, de cap i d'entre-cuix i tot. Abans, cap allà als bons temps del senyor Esteve, el jovent encaminava la seva virilitat cap als versos èpics, cap als mitins rabiosos i cap a ca la Conxita: oh, *témpora!* Abans treballavem més amb el cap que amb els peus, i un xic amb la cua; ara havem fet una baixada que no ens escan gaire, en el sentit de l'activitat. Tot ho fem a la inversa: intel·lectualment, treballlem més amb els peus que amb el cap, fem més feina per baix que per dalt; i fisiològicament, al contrari. És una corrupció de les lleis naturals l'excés de deport; és una potinèria.

Ja m'atipa tanta pilota. Anys eucra, sols trobavem la pilota a l'olla, i això els diuencs i festes assenyalades. Avui, hom troba pilotes als diaris, pilotes als anuncis de les cautionsades i fins al mig del nas, o del ventre, o de qualsevol de *ambos parts*, si bada pels carrers on hi juga la quixalla. Abans hi havia més banyes que balons però ara ja els balons han reventat a les banyes. A les autèntiques; que de banyes metafòriques s'en claven més que mai. Les senyores es moren per aquests herois d'ara que jugant a pilota la saben col·locar amb aquella finor *vassímesca*. S'hi fonen elles; suquejen com un préssec reventat; pels hèrois d'ara; i les banyes es van aguantant i creixent i multiplicant-se. Sabeu que si

LA TOALETA

MIRIN que es prou Negar-se a pagar una factura del perfumista, que total pujava elnc centes pessetes! I això son senyors? Ja es bé cert, jo, que de porc i de senyor se n'ha de venir de menal Vaja, que per haver de passar per aquestes humiliacions, més valdria ésser donc, de sa casa. Ves que dirà ara el perfumista, pobre xicot! Ell que contava amb aquelles pessetes per anar junts a gartar-nos-les aquest vespre en una *queigal*

— El meu quefe m'ha imposat una suspensió de tres mesos perquè arribo tard a l'oficina.

— No et preocupis: demà l'aniré a veure i li faré aixecar desseguida.

l'amo del harem i del catre del proxim? Aquell que dins un camp de futbol sap demostrar que coneix l'art de ficar-la. Ben mirat, ja és una feina tècnica i de bemols, ja! S'han de conèixer molt pam a pam les aventatges i els perills de l'ofici. El perill més greu és quan els contraris ataquen als mitjos, sobretot quan ataquen brut, a cops de puny, o a puntades de peu indirectes, que són les que van més directes al *bullo*. Posa els pèls de la carcanada de punta el pensar en els resultats d'un cop de puny o de peu als mitjos. Més d'un jugador n'ha sortit inflat com un gripau... Això en els preliminars de la ficada a goal. En arribar al cop de gracia, si que es veu art! Hi ha noi tan llest i tan corrido en aquesta feina, que us fica la pilota en un dir Jesús: de cop, amb suavitat, per davant, d'esquitllada, per entre cames, i si no hi ha hagués la xaixa, fins pel darrera i tot us la ficarien... I, allò que diu la *vox populi*: quan la tens a dins, pots cridar ous a vendre! Ja no us la treuen ni amb un sacatapos.

Vist una vegada, o tres, o deu, és bonic tot això. Però, fillets, ho remenen tant que hom acaba per aflluixar de fàstic, de massa remenament... És

parla tant dels balons per ací, balons per allà, balons per contra i balons per sota cama, que hom s'enfutisma i acaba per dir: Què tants balons!

BARRA II

Un bon tracte

PEL carrer de Pelai anava l'altre nit una xicoteta morena, plena, encisadora, amb un escot un xic ample que deixava veure el començament d'un clatellet de pell de préssec d'aquells que inciten a la mossegada.

Del trajecte de la Plaça de Catalunya fins a la de l'Universitat no la deixaren de piropejar ni un sol moment els molts dependents i estudiants que en aquella hora transitaven per tan cèntica via.

En arribar a la cantonada del nandulandesc carrer d'Aribau un xicot, tot entusiasmat, se li acostà. Discretament, continuà bon troç seguint-li els passos sense decidir-se a dir-li rés. Per fi, en un moment en què no passava gaire gent, li mormolà a cau d'orella:

— Senyoreta: vostè, mirada pel darrera, ofereix un punt de vista admirable... un...

— Doncs miri — respongué ella — vingui fins el « Xalet » i per cinc naps veurà el panorama sencer.

F. BLADA

La fortuna de la senyora Batista

QUAN jo tenia per amiga a la blonda i romàntica Julieta, els meus amics m'omplaven de felicitacions pel *chic* amb que vestia. En efecte, la Julieta hauria pogut, sense por d'ésser vençuda, rivalitzar amb qualsevol elegant aristocrata. I tot el secret estava en la seva modista, la senyora Batista, una dona que tenia unes mans d'or i un tall esplèndid en el bon sentit del mot.

Les circumstancies de la vida, al cap d'algun temps, separaren del meu costat a na Julieta i passaren dos anys durant els quals jo no vaig tornar-la a veure.

Un vespre, mentre jo estava fent l'aperitiu al « Suiç », vaig topar-me amb ella. Em saludà, molt afectuosa, se m'assentà al costat i parlàrem llargament. Estava amb un corredor de borsa que l'entretenia principescament i tenia una magnífica torre a Sant Gervasi.

— I la senyora Batista? — li vaig preguntar.

— S'ha retirat. Té molts diners!

— Ah si?

— Sí. Va inventar un truc espaterrant. Figura't que cada cop que em feia un vestit enviaba a cobrar la factura a cada un dels meus amants!

F. BLADA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONSI

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envilin propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrabies en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Qüestió d'estètica

EN un establiment de la Plaça Reial dedicat a la venda de cotó fluix, gases i objectes higiènics va entrar l'altre mati una minyona jove i a la mar d'aixerida.

— Deu lo guard, digué. Voldria donar-me dos paquets de cotó fluix?

— De quin preu?

— De pesseta.

— Sí es servida. Vol res més?

— Sí... Donguim tres pams de tubo de goma per un irrigador.

— De quin color la vol? Vermella?

La raspeta reflexionà un moment i després digué:

— Dongui-me-la negra. És per una senyoreta rossa..

K. ARD AIRE

Obrir el pas

QUAN la Caterina va tenir catorze anys, el seu pare la va col·locar a cal senyor Brunet. El senyor Brunet era un amic de tota la vida i tenia un negoci molt important de fruites seques.

— Vull que la posis al teu despatx en un lloc de confiança, li digué: no em fa res el sou, però vull que li obris el pas.

I el senyor Brunet, que no tenia mai un no pels amics, la va posar com a secretària seva. Li escrivia les lletres més importants del seu negoci, trametia

les ordres a la dependència i el dia que hi havia molta feina, portava la caixa.

En aquest món, el roca engendra el cariño, segons va dir, no m'en recordo si l'Aristòfanes o en Melquíades Alvarez. I, es clar, un dia va passar el que havia de passar. Feia molta calor, al despatx estaven sols el senyor Brunet i la Caterina i... rer, que estava escrit.

Calculin l'escàndol que es va armar quan el pare de la xicoteta sapigué lo que havia passat. Fuiós s'en anà a trobar al senyor Brunet i li va dir de tot. Canalla, pocavergonya, indecent, allí va sortir tot el repertori sencer de frases grosses.

— Però home, deia en Brunet, intentant una justificació impossible. No deies que volies que li obris el pas?

B. ALDUFA

L'etern don Joan

EL senyor Llàstics en sa punyeflera vida {havia pogut fer lo què s'en diu ni una conquesta. No es d'extranyar per xò: era tan grotesc, pobre senyor! Amb aquella panxa que semblava un timbal de jazz-band, amb aquelles cames curtes i groixudes com dos sòcols de monument, amb aquella calva que no se sabia si era calva o un formatge d'Holanda i amb aquelles orelles com dos ventiladors, per no citar més perfeccions, qualsevol era capàs d'enamorar-se'n.

Un dia, l'home, va volguer demostrar als seus amics de penya que si ell volia, també en sabia enamorar de dones. Al efecte s'en va anar al Royal, va pendre un palco per ell tot sol, va demanar una xicoteta a la florista i de mica en mica la va anar conquistant.

Primer va pagar el clàssic parell de iemes amb xerès. Després una botella de Moet. Més tard el sopar en els reservats i per fi, l'home es va atrevir, amb els respectes naturals en una persona de la seva serietat, a fer proposicions per a la sortida.

La noia, primer es va fer pregar, més, a la fi va dir-li al senyor Llàstics que accediria, però que precisament l'endemà havia de donar vint duros a la modista... El senyor Llàstics va rumià, va fixar els seus càlculs i bo i agafant a la cupletista austerament

per la mà, li digué mentre li pujaven els colors a la cara:

— Mira, t'en donaré quaranta, però demà, quan vingui amb uns amics meus, fes l'enamorada i digues que ha estat un « caparitzo ».]

El senyor Llásticos va començar així la seva avui ja llarga llista de conquestes.

R. U. K.

La bona comerciant

A Sant Gervasi, al carrer de... (Epl que ara anavem a fer una reclam gratuïta) s'ha instal·lat, fa algun temps, una casa discreta i confortable on unes amables nenes, baix l'experta direcció d'una senyora amb aires de matrona romana, ofereixen una estona d'amor pel preu — avui modest si es té en compte que una lliura de mongetes val 16 que abans mig pollastre — de cinquanta pessetes.

L'altra tarda va anar a visitar la casa un futbolista gracienc molt popular. Fou rebut amb una amabilitat exquisida i preguntà el com i el què de la cosa.

— Son deu duros, digué la mestressa.

— Carambal — digué el client. — Es molt car! Jo, francament, no en puc pagar mes de cinc...

— Bé, doncs, quedis. Jo soc una dona raonable i vull que a casa puguin venir totes les bosses.

F. ALET

El somni de l'Albertina

QUINA nit d'angoixa he passat avui — deia l'Albertina mentre, de cara al mirall, acabava de donar uns tocs savis a la seva cara amb el llàpiz de color.

— I doncs? — interrogà la Susagna, la seva íntima amiga, que l'esperava per sortir — què t'ha ocorregut?

— He somniat que m'havia mort!

— Vaja un somni!

— Una cosa tremendament angoixosa. Figura't que com que m'he guanyat sempre la vida... pecant, es clar, havia anat a l'infern!

— Com devies patir!

— Al principi, no. De primer entuvi, m'havien portat a una caldera on es trobaven la majoria dels meus coneguts d'aquesta terra. La que s'havia armat allí no es per descrita. M'havien agafat entre tots i feien una « caldera rodona » completament infernal. L'ordre públic del infern, al cap d'una hora, estava seriósament alterat. Aleshores Llucifer m'havia enviat a la caldera de les serps!

— Quina por!

— No t'ho creguis. Els hi xiulava « El Dictador » i totes aquelles bestioles es tornaven més manses que un senyor de preu. El rey dels dimonis aleshores havia inventat una cosa pitjor. Enviar-me a la caldera de senyores soles!

— Allí si que et divertiries!

— Doncs, mira, allí era tot el contrari. Una de les senyores, al veure'm nua, m'havia obligat a fer-me posar una camisa llarga, una cotilla estil any 70, i uns enagos enormes...

— Això si que es horrible!

— I després d'això, m'havia fet posar unes calces tapades! Compendràs que no he pogut suportar semblant suplici! He fet un crit i m'he despertat!

F. ARBATA

Las fotos denunciadores

A CABAVA de firmar el correu, quan l'ordenança vingué a avisar-li:

— Senyor Galtés, hi ha el senyor Domènech que vol parlar-li.

— El senyor Domènech? Quina banya se li haurà trencat? — pensà el senyor Galtés.

Aquesta reflexió obeïa al fet de que aquest darrer feia dos anys que s'entenia amb la senyora Laura, llegítima esposa de don Pere Domènech, una adorable jamona que valia un imperi.

— Diga-li que passi! — exclamà per fi el senyor Galtés. Què redimoni voldrà, aquest ximple!

Pocs moments després, el senyor Domènech penetrava al despatx del sen company de penes i fadigues.

— Deu lo guard — digué amb un tó on no era possible descobrir les intencions que portava. Vinc a consultar-li sobre un cas un xic greu que em passa.

— Vostè dirà! — respongué ja un xic alarmat el senyor Galtés.

— Doncs, res! Jo ja feia temps tenia vehements sospites de què la meva dona m'enganyava. Oh!, tranquil·litzi's; que comprenc el seu esverament. Això no té d'acabar en cap drama... Veurà, cal ésser raonable. Jo tinc cinquanta cinc anys i la Laura en té trenta dos... Tot s'explica, no? Però, jo, soc un xic curios. Ja veurà, un, el que menys pot demanar, es sapiguer amb qui comparteix el... negoci. Vaig doncs amagar-me una tarda al quarto que està al costat del de la meva dona, vaig fer-hi un forat i amb un Kodak, vaig treure aquestes vuit fotografies... No hi ha pas cap dubte! Es vostè!

— Home, jo... — va intentar dir el senyor Galtés

— No em negarà que em deu una explicació...

— Senyor Domènech, jo...

— No, l'explicació es ben senzilla. Vol fer el favor d'explicar-me com s'ho arregla per adoptar la posició de la fotografia número cinc?...

F. Avó

Conte premiat del número passat:

Renyines d'enamorats

En una nova publicada en els diaris de Barcelona parlant de les porres que ara llueixen els guàrdies urbans es parla de « los urbanos francesos ».
 I nosaltres creguts que a França no hi havien urbans, sinó municipals, o sigui *sergents de ville!*

Al carrer de Muntaner hem tingut ocasió d'admirar aquest cartell, a la porta d'un herbolari, que no ens negaran té molta *miga*:

« Se venden yerbas vegetales, curativas y medicinales.

Coincidència curiosa: l'herbolaria està instal·lada a prop de l'impremta del senyor Pich i Pon.

De *El Porvenir*, diari que es publica a Soria:

« Volverán las oscuras golondrinas de su balcón los nidos a colgar... però la « golondrina » que vaig pendre... aquesta sí que mai més tornarà!

—No es desesperi, senyora Rosalla; mentres em tingui a mi al seu costat, serà com si el seu marit visqués.
 —Be, sí, però... no es ben be lo mateix, senyor Macari.

« A consecuencia del choque resultó herido Alfredo Gómez, que acertaba a pasar por el lugar del suceso... »

Veus aquí un encert que no ens l'acabem d'explicar.

Avis que hem llegit en una botiga de Sans:

« Se suplica al publico que ha partir de oy no se admittia la calderilla hestranjera. »

Sense comptar-hi l'ortografia futurista del cartell, aquest: *se suplica* ens ha tocat el cor!

EN Quimet Montero ha celebrat el seu benefici a « Romea ». Els de la casa hi hem anat, perquè en Quimet es un home que s'ho mereix i que es guanya les simpaties de tothom. El teatre es vegé plé de gom a gom i s'estrenà un diàleg del nostre enciclopèdic titolat *El caliu*, que va agradar molt.

A « Eldorado » hi ha hagut aconeteixement gros. Divendres debutà en Maurice Chevalier, el famós « as » dels *chansonniers* francesos que el pobre Bayés ens feu conèixer, amb tant d'èxit, al « Principal Palace ». En Chevalier ha tingut les mateixes ovacions sorolloses de fa dos anys i es llàstima que ens deixi tan aviat perquè es un artista que mai cansa.

Dijous es celebrà al « Poliorama » el benefici d'en Pareño petit, estrenant-se *El tio José Mari* i una joguina titulada *Huir a tiempo*. Les nenes de la platea s'el contemplaven amb el mateix dalit que es miren les criatures el pa de pessic de can Romeu.

Al « Circ Barcelonés » hi ha els Derkas, que ho xatec d'allò més bé. El que fa de senyora dona una il·lusió òptima que sortint d'allà es qüestió d'anar al quarteret més proper de bombers.

I a can «Bosque» fan pel·lícules i tenen per postres la Mary Palmerita que no em negaran que es un postre digne de llepar, paraula.

EL NEBOT TAFANER

De la vida alegre

EN !!! Justo!!! segueix tan trempat, fent de les seves a l'«Edén», on la simpàtica Beneyto, amb el quiento del misto fa riure d'allò més. De nou hi ha la macanuda dançarina Devercloza, una xicota que fa perdre el seny a qualsevol. És la dona més bonica que ha tingut l'«Edén», paraula.

A l'«Alcàzar» tenen aquelles alemanyes tan simpàtiques i la xamosa Amalia Palau que ho xafa d'allò més bé. De nou hi ha la revista *I. K.* que fa passar una estona divertida.

Al «Monte-Carlo», hi passen coses molt i molt grans. La Morenita, per un disgust amb la dida, s'ha tallat la quà. La Paca, la xamosa herbolaria, ja no ven caps, are ven til·la i camamilla. Al Saleri, segons males veus, se li ha endormiscat el quiento, i no fa més que preguntar l'hora per despertar-lo; la Sarty, aquella rosseta tan quieteta, si no ho xerren els diré que ha renyit amb el xicot. Els Lisandras han ressucitat allò de la Lola Fuller amb molt d'èxit. Hi han dues xicotes que ho fan d'allò més bé, i son la mar de boniques.

El senyors de l'«Apolo», que segons sabem tracten amb això de la patata primerenca, no han deixat per això la barraqueta. Allí hi tenen a la Francès, fresca i amb aquell bé de Deu de carn que fa badallar als petits i als grans. També hi ha la Manoleta Collado, rossa i gentil com sempre, i la Maria Alcaraz, trempada com una mala cosa. L'herbolària de la casa, l'Isabel ara apren de dir la planeta, i segons ens assabenten vol que el poeta Viura li dongui unes quantes lliçons.

Al «Pompeya», per ara exploten a *Venancio I*, una revista amb un espatec de ball que ni al Licco, i on la bella Paka Tets llueix lo que sap, que es molt. La nostra estimada amiga Dorita va fent forrolla. A la Zoè li han regalat un joc de pintes que enamora, i a la Soviet, un mètode de cant per que no reciti tant.

Al «Sevilla» li ha la Luz Bella, la Pepita Cortés, la Margarideta Vila, la Conxita Moreu, la Julita Carreras i la Roser Alonso, i si això no fos prou, encara hi ha la Lola Miralles i la Maria Casanova, aquella xiqueta tan castissa com barrilaire.

El senyor Pepet té al «Royal» a la Lolita Pinet, aquella xamosa minyona que lo mateix canta que balla, que passa la maroma. És una xava que ho sap fer tot, fins economies per poder comprar-se una pianola que es el seu *sueño dorado*. També hi ha la Domínguez, xicota de veu bonica i tipus agradable. L'una i l'altra han sortit de l'«Edén» on se feien aplaudir i tenien moltes simpaties, sobretot en la revista *Saldoni*. De plat fort hi ha la Pilar Verty, que segons ens fan sapiguer ja no fa tard, la Maria Tubau, que cada dia està més bonica, i la Herrero que cada dia s'aprime més.

El «Moulin» segueix trempat i aixerit, allí hi han xicotes de pés, o sinó vegin; la Mejorana, que cada d'a està més plena, la Martínez, aquella *maña* que per lo simpàtica ens té torrats, la Morita, tan sicalíptica i trapacera i la Carme Vargas, que segueix d'astre de la casa. Segons males llengües la Talia petita encara guarda sencer tot el capdell, i segueix, aii, enamorada d'aquell impossible.

Els tres acaparadors del «Folies» que no paren mai, ja estan assaïjant la nova revista que serà estrenada el Dissabte de Gloria. Per lo que hem sentit, el mestre Parera ha fet una música que va molt a l'hora. Trotinette, segueix per ara amb igual èxit que'l primer dia i la simpàtica Carme de Wernoff, s'hi llueix d'allò més,

molt ben secundada pels bons elements d'aquella casa.

Finalment, pel Dissabte de Gloria s'anuncia la reobertura del «Novelty», on s'hi han fet grans millores, i no dubtem que l'amic Serrano hi farà anar al públic, tant si vol com no.

EL COSINET DE LA TUIES

CORREU SECRET

Pepito. És de l'època d'en Calomarde. — *Pep*. No li veiem la punta. Pot ésser es per allò de la foscor. — *Toni*. És del temps de l'Avi, Déu l'hagi perdonat. Suposem que tractant-se d'elefants, no trobarà malament la comparança. — *Bonapart*. És més brut que els catres de can Prim. — *En Sorra, Uva*, que vol dir raim. Aniran com tres i dos fan cinc. Vostè anirà endavant si no ensopega. — *F. Ollant*. Si no en sap cap, nosaltres li podem donar varies adresses. — *Vatres*. No pot anar ni amb rodes. — *K. T. To*. Iá publicuem, senyoreta. Diem senyoreta, perquè vostè, encara que ens vulgui fer creure lo contrari, no és un home. Li hem conegut per la lletra. Vostè la té molt petita i caiguda i els homes la tenen més grossa i més dreta. Si de cás vol fer un cop de cap, nosaltres som molt discrets.

ORQUESTINA JAZZ - BAND

ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL

La Bohemia Modernista

El més elegant i concorregut: : : :

GRANS BALLS
DE CARNAVAL

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER
ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR
L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

VIES URINARIES PELL, SÍFILIS, MATRIU : : : :

Salvarsan, 606-914 - ANÁLISI DE SANG - RAIG X
POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN
Ronda Universitat, 5 (prop c. Pelai). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

Nova casa de gomes higieniques
LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Preciosíssims e higienics estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 9'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 2 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA
i Centres d'Especcifics.

NID D'OR

Teléfono 5225 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacció Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES

Ca'teu UN RAL i n'estalviareu MIL

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Precus reduits
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

(VERDURA)

Plazza de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAIOSAS
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVEADES DES DE
2 A 10 PESSETES

**PERFUMERIA
ASTRA**

Venda a granel, a litres i a pès
- Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La
Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Q Uibada ensopoga. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'hagiu ensopogal-Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

Aimants de la
cossa centrifugal
Llegiu

ORSAI

on hi trabareu la
CANÇÓ DEL TURURUT
que es farà més
cèl·lebre que en
Pic i Pon i el
Conde de Saint Germain.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes*

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, i-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito-urinaarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

— Vaja, puc enorgullir-me del meu èxit en aquesta tombola. He tingut al meu darrera la flor dels joves concurrents!

Alcme